

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
t. č. v X.

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2024, č. j.: KRPA-160593-27/ČJ-2024-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2024, č. j.: KRPA-160593-27/ČJ-2024-000022-ZSV, jímž byla podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), o 90 dnů prodloužena doba jeho zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 15. 5. 2024, č. j.: KRPA-160593-12/ČJ-2024-000022-ZSV.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaná nedostatečně a jednostranně odůvodnila svůj postup, když přistoupila k zajištění pouze na základě nelegálnosti vstupu a pobytu žalobce na území. Jde-li o finanční záruku podle ust. § 123c z.p.c., měla to být žalovaná, kdo

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

převezme aktivní roli a žalobci prezentuje tuto alternativu. K jiným alternativám se žalovaná vyjádřila toliko strohým odcitováním příslušných zákonných ustanovení a konstatováním nemožnosti jejich uplatnění. Zvláštní opatření mají být ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 21. 5. 2020, č. j.: 7 Azs 417/2019-60, uplatněna přednostně a teprve při nemožnosti či neúčelnosti jejich aplikace má být aplikováno zajištění. Žalobce přiložil doklad o zajištění ubytování na adrese X., a nesouhlasil s tvrzením o vyloučení možnosti zdržování se v místě pobytu.

3. Žalobce dále namítal, že prodloužení zajištění v délce 90 dnů neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech tak, jak toto právo vyplývá z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Citoval rozhodnutí NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, podle něhož má být doba zajištění stanovena nejvýše zhruba v měsíčních intervalech, stran požadavku na periodicitu přezkumu odkázal též na rozhodnutí NSS ze dne 9. 10. 2014, č. j. 2 Azs 57/2014-28, a rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 1020/2015. Ohledně zavedení institutu podání žádosti o propuštění ze zařízení dle ust. § 129a z.p.c. NSS shledal v rozhodnutí ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, problém v nastavení parametrů přezkumu zákonnosti trvání zajištění, resp. v totožné délce lhůty pro podání správní žaloby proti rozhodnutí o zajištění a lhůty, po jejímž uplynutí lze teprve žádat o propuštění ze zajištění. Pokud ust. § 129a odst. 3 z.p.c. zamezuje cizinci v přístupu k soudnímu přezkumu v rozumných intervalech, má žalovaná stanovit v rozhodnutích podstatně kratší intervaly. Vzhledem k rozsudku Krajského soudu v Brně, č. j. 41 A 21/2021-32, žalovaná pochybila, jelikož nestanovila konkrétní kroky při realizaci vyhoštění s konkrétním časovým odhadem.
4. Žalobce pokračoval ve své žalobní argumentaci námitkou, že napadené rozhodnutí v celém rozsahu vykazuje zmatečnost a nedostatek individuálního posouzení okolností případu. Po celou dobu spolupracuje a při zadržení nekladl žádný odpor, což žalovaná nevzala v úvahu. Na území se nachází jeho dvě nezletilé děti, které jsou na něj značně vázány. Po Velikonocích s dětmi nemohl být ve styku, neboť byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců.
5. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že v daném případě shledala naplnění všech podmínek ust. § 124 odst. 3 z.p.c. Žalobce odmítl možnost dobrovolného návratu do země původu, a tudíž běžela v době vydání napadeného rozhodnutí objektivní překážka vyhoštění, když se nepodařilo ani přes urgence činěné k Velvyslanectví X. ověřit žalobcovu totožnost a zajistit jeho přepravní doklady k vycestování. Ačkoli žalobce věděl, že byl označen státními orgány Švýcarska jako osoba nežádoucí a že jeho řízení o mezinárodní ochraně bylo ukončeno, neboť mu byl vydán výjezdní příkaz s platností od 15. do 29. 4. 2024, nevyvinul žádnou iniciativu k obstarání oprávněného pobytu. Nebýt policejní kontroly, žalobce by nadále pobýval na území bez platného oprávnění. Žalovaná na s. 4 až 6 napadeného rozhodnutí dostatečně popsala, proč nepřistoupila k použití mírnějších opatření. Délka prodloužení zajištění byla určena s ohledem na průtahy Velvyslanectví X. při vydávání náhradních cestovních dokladů, na nutnost obstarání letenky a na komunikaci s domovským státem stran převzetí žalobce. Jak uvedl sám žalobce, s dětmi žijícími s matkou v X. se vídal nepravdělně, letos jen dvakrát, a neměl je ve své péči, což nelze považovat za stav podobný stavu rodinnému. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Jak vyplývá z protokolu žalované, č. j.: KRPA-160593-1/ČJ-2024-001412, dne 15. 5. 2024 hlídka Policie České republiky provedla kontrolu v provozovně, kde se nacházel žalobce. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob a má zakázán vstup do Schengenského prostoru. Z toho důvodu byl zajištěn podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
8. V rámci podání vysvětlení dne 15. 5. 2024, o němž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-160593-9/ČJ-2024-000022-ZZC, žalobce uvedl, že si byl vědom správního vyhoštění vydaného v řízení vedeném u žalované pod sp. zn. KRPA-377198/ČJ-2015-000022 i zavedení v systému smluvních států ze strany Švýcarska od 18. 6. 2015 do 18. 6. 2025 jako státního příslušníka třetí země, kterému je odepřen vstup do Schengenského prostoru. Rovněž si byl vědom ukončení azylového řízení ke dni 8. 4. 2024 a vystavení výjezdního příkazu na dobu od 15. do 29. 4. 2024, nevystoupal však kvůli přítelkyni a dětem. Dostavil se na OAMP k podání žádosti o pobyt a byl přesvědčen, že na území může pobývat až do vydání rozhodnutí. V X. pracoval jako X., pobýval na ubytovně s X. občany. Své děti žijící s matkou v X. viděl letos dvakrát, nemá je v péči a platí na ně výživné 1000 Kč. V České republice nemá žádné závazky, pohledávky ani žádný majetek, a tedy ani nedisponuje penězi na složení finanční záruky, rovněž nemá adresu pobytu. Ve výkonu trestu odnětí svobody byl v době od 31. 8. 2018 do 29. 8. 2021, jednalo se o prodej drog.
9. Dne 15. 5. 2024 bylo pod č. j.: KRPA-160593-12/ČJ-2024-000022-ZZC žalobci vydáno rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 písm. e) z.p.c., přičemž doba jeho zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že u žalobce byly dány důvody pro zajištění za účelem správního vyhoštění, neboť je zde nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná nejprve hodnotila podmínky uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 z.p.c., přičemž se věnovala všem formám těchto opatření podle písm. a) až d). Žalobce mohl přepokládat, že jeho trestná činnost může vést k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a tím i k nemožnosti získání pobytového oprávnění a odloučení od jeho dětí. Nejevil žádný zájem na opuštění území, nechtěl vycestovat a z jeho jednání je zřejmé, že by dobrovolně neopustil území Schengenského prostoru. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od omezení osobní svobody, a to s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalobci bude třeba vystavit náhradní cestovní doklad. V žalobcově věci není dána překážka vycestování.
10. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2024, č. j.: 16 A 21/2024-38, byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí ze dne 15. 5. 2024, neboť soud ve shodě s žalovanou shledal, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro zajištění dle ust. § 124 odst. 1 písm. e) z.p.c.
11. Sdělením ze dne 6. 8. 2024, č. j.: CPR-28054-8/ČJ-2024-930311-V250, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) informovalo, že žalobce odmítl dobrovolný návrat do vlasti, veškeré dokumenty stran žádosti o ověření žalobcovy totožnosti a o vystavení náhradního cestovního dokladu byly dne X. zaslány X. velvyslanectví v X., dne X. byla velvyslanectví zaslána žádost o sdělení informací na stav ověřování totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, avšak nedošlo k žádné reakci, ve dnech X. a X. byly e-mailem zaslány velvyslanectví opětovné dotazy na stav žádosti, na něž dosud nebylo reagováno; z předchozích zkušeností je známo, že komunikace s X. velvyslanectvím i proces

ověřování totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu jsou problematické, z různých důvodů dochází k častým průtahům a mnohdy není náhradní cestovní doklad vůbec vydán, nadále však budou policejním ředitelstvím činěny veškeré kroky, aby byl žalobci náhradní cestovní doklad vydán a proběhl jeho návrat do vlasti, ve lhůtě současného zajištění nebude moci být správní vyhoštění realizováno, je však reálný předpoklad realizace vyhoštění v době prodloužení doby zajištění.

12. Napadeným rozhodnutím ze dne 8. 8. 2024 byla o 90 dnů prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 15. 5. 2024. Žalovaná nejprve popsala okolnosti žalobcova zajištění a následný průběh správního řízení. Vzhledem ke zprávě ŘSCP, podle níž byly započaty úkony vedoucí k ověření totožnosti žalobce, kdy se ŘSCP snaží komunikovat s Velvyslanectvím X., nebylo dosud možné realizovat výkon správního vyhoštění. Dále se žalovaná věnovala možnosti uložení zvláštních opatření ve smyslu ust. § 123b odst. 1 bodů a), b), c) a d) z.p.c., avšak neshledala důvod pro aplikaci žádného z nich. Žalovaná k prodloužení doby trvání zajištění poznamenala, že musí vyčkat reakce země původu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu bývá různá a nelze ji dopředu přesně určit. Po vystavení náhradního cestovního dokladu bude neprodleně přistoupeno k zajištění realizace správního vyhoštění.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 z.p.c., jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle ust. § 123b odst. 1 z.p.c. *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
- a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) *povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*

16. Podle ust. 124 odst. 3 z.p.c. *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
17. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace předmětného opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (ust. § 123b odst. 4 věta druhá z.p.c.); dané ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Možností uložení některého ze zvláštních opatření se žalovaná zabývala na s. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěla k závěru, že by takový postup nebyl účelný, a to zejména s ohledem na žalobcovo předchozí jednání, které demonstruje jeho postoj k právnímu řádu České republiky. Žalobce neměl snahu vycestovat z České republiky, sám uvedl, že nedisponuje dostatečnou finanční hotovostí ke složení finanční záruky ani se na území nenachází osoba, která by za něj mohla záruku složit, do doby vydání rozhodnutí nebyla žádná záruka nabídnuta. Žalobce nectil zákony České republiky, nerespektoval povinnosti mu uložené, je bez finančních prostředků a bez přihlášeného bydliště v České republice, nedostavil se na policii k řešení své situace ze své vůle, ale jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn nahodilou kontrolou policie. Žalobce sám nemá snahu svou situaci řešit, bydlí v pronajatém pokoji na ubytovně, kterou může snadno opustit, a tak se stát nedosažitelným pro účely kontrol. Na základě toho žalovaná dovodila, že nelze očekávat, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud přisvědčil závěru žalované, že za této situace by uložení zvláštních opatření podle ust. § 123b z.p.c. nesplnilo kýžený účel, trvá důvodná obava, že by uložením toliko zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Soud k tomu doplňuje, že v daném případě se nejedná o porušení zásady proporcionality ani zásady minimalizace zásahů do osobní svobody cizince. Nejde totiž o standardní situaci, kdy postačuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, na jehož základě cizinec z území vycestuje (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51), což lze dovodit z žalobcovy pobytové historie. Žalobce svým předchozím chováním oslabil svou důvěryhodnost, a tak nelze očekávat, že by poskytoval správním orgánům potřebnou součinnost, natož pak že z území České republiky vycestuje dobrovolně. K naplnění účelu správního vyhoštění žalobce je v daném případě nutné využít institutu prodloužení zajištění. Námitka žalobce, že v daném případě nebyly dány důvody pro prodloužení jeho zajištění a že mělo být přistoupeno k uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince, není důvodná. Žalobce se rovněž mylí, domnívá-li se, že návrh na poskytnutí finanční záruky měl být vznesen ze strany žalované. Ustanovení § 123b z.p.c. je konstruováno na iniciativě cizince, který má být zajištěn, a nikoli na návrhu správního orgánu; zároveň v průběhu podání vysvětlení byl žalobce na možnost poskytnutí finanční záruky upozorněn a byl dotázán, zda je schopen finanční záruku složit. Své právní

závěry žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnila a uvedla, proč přistoupila k zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění a proč nebylo užito mírnějšího opatření. Soud v postupu žalované neshledal žádné pochybení, které by mělo za následek nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Rovněž námitky označující napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné tudíž nejsou důvodné. V žalobě žalobce uváděl, že má zajištěno ubytování na konkrétní adrese, to by však nic neměnilo na předpokladu maření zvláštního opatření, který lze vyvodit z dosavadního chování žalobce včetně trestné činnosti, po níž následoval nepodmíněný trest odnětí svobody; uložení zvláštního opatření v žalobcově případě by zjevně ohrozilo výkon správního vyhoštění, a proto jej s ohledem na individuální okolnosti případu nelze uplatnit.

18. Ústavní soud nálezem pléna ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19, publ. pod č. 279/2022 Sb., zamítl návrh NSS na zrušení ust. § 129a odst. 3 z.p.c. Ústavní soud totiž dospěl k závěru, že předmětné ustanovení není v rozporu s ústavním pořádkem, resp. s právem na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a na soudní přezkum rozhodování orgánů veřejné správy podle čl. 36 odst. 2 Listiny, jakož ani s právem na osobní svobodu podle čl. 8 Listiny a právem na přezkum zákonnosti zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak přitom Ústavní soud uvedl v odůvodnění nálezu, Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře akceptuje, pokud periodický přezkum zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění probíhá v intervalech od dvou do čtyř měsíců (vizte rozsudky ze dne 2. 10. 2012 ve věci Abdulkhakov proti Rusku, stížnost č. 14743/11, odst. 214; ze dne 5. 6. 2012 ve věci Soliyev proti Rusku, stížnost č. 62400/10, odst. 57-62, či ze dne 5. 6. 2012 ve věci Khodzhamberdiyev proti Rusku, stížnost č. 64809/10, odst. 108-114; ze dne 2. 4. 2019 ve věci Aboya Boa Jean proti Maltě, stížnost č. 62676/16, odst. 77). Tvrzení žalobce o zamezení přístupu k efektivnímu soudnímu přezkumu v rozumných intervalech vzhledem k aktuálně účinnému znění ust. § 129a odst. 3 z.p.c. se tudíž jeví zcela nedůvodným, neboť oproti situaci, kterou rozhodoval Ústavní soud, byla doba, kdy lze podat další žádost o propuštění ze zařízení zkrácena ze 30 na 15 dnů od právní moci posledního rozhodnutí policie či soudu (§ 129a odst. 3 z.p.c.) a zároveň byla zkrácena i lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí o zajištění rovněž ze 30 na 15 dnů (§ 172 odst. 4 z.p.c.).
19. Žalobcově námitce, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nelze přisvědčit. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zhodnotila soukromé a rodinné poměry žalobce a přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí na jeho osobní sféru. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky nesdílí společnou domácnost s žádnou osobou. Žalobce je svobodný, má dvě děti, které žijí v České republice se svou matkou. Žalobce s nimi neudrží žádný pravidelný kontakt, v letošním roce je před zajištěním viděl pouze dvakrát. Žalobce v České republice o nikoho nepečuje, nežijí zde žádní jeho jiní příbuzní ani rodinní příslušníci a jak sám také uvedl, nemá zde žádný majetek, žádné dluhy ani pohledávky. Ve vztahu k závažnosti ohrožení zájmů společnosti tak podle žalované nepředstavuje napadené rozhodnutí nepřiměřený zásah do osobní sféry žalobce. Soud s právním názorem žalované souhlasí, žalobce se svými dětmi neudržíval tak intenzivní kontakt (v minulosti i kvůli tříletému trestu odnětí svobody), aby realizace vyhoštění, tím méně trvání zajištění, představovalo nepřiměřenost zásahu do soukromého či rodinného života žalobce nebo jeho dětí, s ohledem na sporadický kontakt na uvedeném závěru nemění nic ani příslušná ustanovení Úmluvy o právech dítěte; výživné pak může žalobce hradit i ze

své vlasti, prostřednictvím dálkových komunikačních prostředků ostatně může být i v kontaktu se svými dětmi.

20. Soud se dále zabýval námitkou, že doba trvání prodloužení zajištění byla v žalobcově případě stanovena v rozporu se zákonem (resp. že bylo zneužito správní uvážení či byly překročeny jeho meze), a i v tomto případě dospěl k závěru o nedůvodnosti námitky. V rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j.: 1 As 93/2011 – 79, NSS dovedl, že hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění, resp. o jeho prodloužení, uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti. V citovaném rozsudku NSS uvedl: *„Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytně provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu).“* Žalovaná dostala shora předestřeným judikturním požadavkům. Uvedla, že od Velvyslanectví X. ŘSCP dosud neobdrželo odpověď na žádost o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu, teprve poté bude realizováno správní vyhoštění žalobce do země původu. Bude však nutné zajistit pro doprovázející policisty letenky do X. a zajištění převzetí žalobce policejními orgány země původu. Žalovaná tedy dosud nemohla realizovat správní vyhoštění, jelikož žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem. Podle žalované sice aktuálně nelze přesně určit časový interval pro realizaci vyhoštění, nicméně ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu v době prodloužení zajištění je možné, přičemž doba prodloužení trvání zajištění o 90 dnů se jeví přiměřenou. V tomto ohledu nelze žalované nic vytknout, odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k délce prodloužení zajištění je podrobné a přezkoumatelné. Žalovaná tak dostala požadavkům kladeným na odůvodnění délky prodloužení zajištění cizince, když uvedla naplánované kroky pro realizaci správního vyhoštění v souladu se závěry soudní rozhodovací praxe. Soud se neztotožňuje s námitkou, že by rozhodnutí žalované bylo netransparentní, podle soudu je z něj naopak jednoznačně zřejmé, proč bylo přistoupeno k prodloužení zajištění, a to o 90 dnů. Takto stanovená délka prodloužení zajištění odpovídá ust. § 125 odst. 1 z.p.c. a soud ji neshledal nikterak nepřiměřenou výše uvedeným okolnostem případu. Ostatně, jak lze závěrem zdůraznit, v současnosti je prodlení s vyřizováním žádosti o ověření žalobcovy totožnosti a o vydání náhradního cestovního dokladu na straně X. zastupitelských orgánů, které zatím na iniciativu českých orgánů, minimálně z hlediska jejich informování, reagují nedostatečně (vizte sdělení ŘSCP ze dne 6. 8. 2024), o to náročnější je pro správní orgány přesná časová specifikace úkonů vedoucích k žalobcovu vyhoštění, a proto je v daném ohledu tím spíše akceptovatelnější obecnější odůvodnění délky zajištění.
21. S ohledem na požadavek přezkumu nad rámec žalobních bodů pramenící z judikatury Soudního dvora Evropské unie se soud vzhledem ke sdělení ŘSCP ze dne 6. 8. 2024 zabýval realizovatelností správního vyhoštění, avšak shledal jej i nadále potenciálně možným. Časté průtahy ve vyřizování žádostí jsou u X. velvyslanectví běžné, mnohdy sice není náhradní cestovní doklad vůbec vydán, avšak z kontextu sdělení je zjevné, že jindy k opatření náhradního cestovního dokladu dojde. Závěr ŘSCP o reálném předpokladu realizace vyhoštění v době prodloužení doby zajištění lze za dosavadní situace aprobovat.

S akceptovatelností určitých (někdy i značných potíží) při vyřizování náhradních cestovních dokladů přes zahraniční zastupitelské orgány je standardně počítáno, čehož je důkazem i ust. § 125 odst. 2 písm. c) z.p.c., jež umožňuje prodloužit maximální dobu zajištění nad obvyklých 180 dnů (dle § 125 odst. 1 z.p.c.) právě z důvodu zpoždění ze strany třetích zemí v průběhu získávání nezbytných dokladů. Podklad pro daný závěr soudu lze nalézt i v judikatuře NSS, konkrétně lze citovat rozsudek ze dne 13. 10. 2022, č. j.: 9 Azs 107/2022 – 41, bod 15: „Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že prodloužila dobu zajištění stěžovatele kvůli zdlouhavému ověřování jeho totožnosti na egyptském velvyslanectví, jelikož stěžovatel nedisponuje žádnými doklady. Obecně platí, že chybějící cestovní doklad cizince není důvodem znemožňujícím vycestování, ani pokud je jeho obstarání časově i věcně složité. Uvedená okolnost pouze obvykle prodlužuje nutnou dobu zajištění za účelem správního vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2016, č. j. 8 Azs 156/2015 - 44) a žalovaná či jiné správní orgány nemohou rychlost vyřizování požadavku na vydání náhradního cestovního dokladu nikterak ovlivnit (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 10 Azs 29/2020 - 28). Dle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí žalované ke zpoždění ze strany třetích zemí, je žalovaná oprávněna prodloužit dobu trvání zajištění i nad maximální dobu zajištění, která podle § 125 odst. 1 téhož zákona činí 180 dnů. Doba trvání zajištění v případě dle § 125 odst. 2 písm. c) nesmí podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců překročit 365 dnů.“

22. Lze konečně souhlasit s názorem žalobce, že je vyloučeno paušalizované rozhodování ve věcech skupin zajišťovaných cizinců. Nelze však přisvědčit námitce, že napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem pro zajištění žalobce je naplnění účelu správního vyhoštění. Žalovaná přitom na základě konkrétních skutkových okolností (nikoliv paušalizovaně, jak namítá žalobce) uzavřela, že u žalobce existuje reálné riziko maření rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž jeho pobyt na území je nežádoucí a představuje bezpečnostní riziko, pro které je evidován v Schengenském informačním systému.
23. Žalovaná postupovala v souladu se zákonem, proporcionálně, transparentně a v souladu se zásadou individualizace. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu, přičemž stanovená doba prodloužení zajištění není nijak excesivní ani nepřiměřená. Na napadené rozhodnutí nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaná v napadeném rozhodnutí rovněž sdělila, jaké konkrétní kroky směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce budou provedeny ve vymezeném časovém rámci.
24. S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spisu. Žalovaná se dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádala s naplněním podmínek pro prodloužení zajištění žalobce a své závěry v tomto směru v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnila. Ve shodě s žalovanou má soud za to, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro prodloužení zajištění dle ust. § 124 odst. 3 z.p.c.
25. Soud nepovažoval za nutné doplnit dokazování, a tak odmítl žalobcovy důkazní návrhy pro nadbytečnost. Správní orgány nikterak nezpochybňovaly status žalobce coby otce dvou nezletilých dětí, soud pak na základě žalobního tvrzení o zajištěném ubytování konstatoval nemožnost využití zvláštního opatření i pro danou eventualitu.

26. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. srpna 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce